

Arrest

nr. 342 073 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 september 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 10 september 2025.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 januari 2025 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 september 2025 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2025 werd ingediend door :

Onbekend, M. S. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Logar op (..)1997

ook gekend als: S., M. (..)

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.10.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 05.11.2024 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en negen maanden voor de eerste en bijna vier jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier sinds 2017 zijn leven opnieuw opgebouwd en structuur gegeven zou hebben. Hij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM opgebouwd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België wonen. Hij beroept zich wel op de aanwezigheid van zijn broer maar laat na de verwantschap met zijn broer aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden vijf niet identificeerbare getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel

8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, r. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij slachtoffer geworden zou zijn van uitbuiting. Echter, we stellen vast dat betrokkene hiervan geen enkel stavingsstuk voorlegt. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, voor marginalisatie en voor aanpassingsmoeilijkheden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, voor marginalisatie en voor aanpassingsmoeilijkheden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beweert dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat de Taliban zouden weten dat alle asielverhalen van de Afghaanse asielzoeker tegen hen zijn. De Talibanleider zou verklaard hebben dat deze Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden. Betrokkene verwijst hiervoor naar een verslag van info migrants en naar een arrest van de RVV met nr. 290.024 van 08.06.2023. Echter, we merken op dat het CGVS tot twee maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Afghanistan op de situatie van verzoeker. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat het CGVS van oordeel is dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van bovenstaande redenen bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Uit de beslissing van het CGVS dd. 29.06.2022 blijkt dat: "(...) waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. (...) Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwerst gepercipieerd zal worden of bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden." Deze beslissing werd op 05.11.2024 bevestigd door de RVV.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan maar dat hij zich naar Pakistan dient te begeven. Hij wijst er op dat dit reeds een buitengewone inspanning zou zijn maar ook dat de Pakistaanse politie Afghanen zeer hard zou aanpakken. Hij benadrukt tevens dat de Pakistaanse

ambassade in Kabul bijzonder corrupt zou zijn en dat men zou moeten betalen om een visum te bekomen. Ter staving hiervan verwijst hij naar volgende rapporten UNHCR van 30 juni 2018 en van mei 2018 over Pakistan, het rapport dd. 18.06.2018 van het Asylum Research Centrum over Pakistan, het verslag van 01.05.2018 van het Integrated Regional Information Network over Afghanistan en Pakistan en twee krantenartikelen dd. 10.06.2019 en dd. 14.06.2022. Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Afghanistan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. We wijzen erop dat wat betreft de aangehaalde rapporten inzake de situatie in Pakistan en Afghanistan, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt slachtoffer te worden van de hierin omschreven omstandigheden (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Verder wijzen we erop dat het voorgelegde rapporten slechts een beperkte actualiteitswaarde heeft daar ze allen dateren van 2018 en 2019 en aangezien de situatie ter plaatse in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is waardoor de actualiteitswaarde van deze rapporten ernstig beperkt is. Het louter voorleggen van twee algemene krantenartikelen is ruim onvoldoende om een persoonlijk risico aannemelijk te maken. Bovendien zijn er regelmatig Afghanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers. Het blijkt aldus perfect mogelijk om als Afghaanse onderdaan, niettegenstaande de gerapporteerde moeilijkheden, een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade. Dit vindt verdere ondersteuning in de vaststelling dat uit de cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken (https://dofi.ibz.be/sites/default/files/2024-01/STAT_VISAS_NL_2023.pdf) blijkt dat in het jaar 2023 4505 Afghaanse onderdanen een visumaanvraag type D indienden, waaronder 196 aanvragen voor humanitaire redenen. In 2024 werden 152 visumaanvragen type D voor humanitaire redenen, ingediend door Afghaanse onderdanen in het buitenland (met name in Islamabad, Teheran, Abu Dhabi en Istanbul). (<https://dofi.ibz.be/snl/figures/access-and-stay/visa>).

Betrokkene verwijst in zijn aanvraag naar het feit dat hij ziek zou zijn. Ter staving hiervan legt hij een geneesmiddelenvoorschrift dd. 08.03.2024 en een bewijs van afspraak op 11.03.2025 voor. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om tijdelijk terug te keren naar Afghanistan.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2019 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame sociale bindingen, dat hij zijn best gedaan zou hebben om de taal te leren

en zich te mengen tussen de Belgen, dat hij volledig verwesterd zou zijn, dat hij zijn best zou doen om onze samenleving een dienst te bewijzen, dat er aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij bijzondere banden met België ontwikkeld zou hebben, dat hij enkele loonfiches voorlegt evenals een uittreksel van het Belgisch Staatsblad, vijf getuigenverklaringen, zijn attest maatschappelijke oriëntatie en een bewijs van inschrijving Franse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 10 september 2025 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

Nom, prénom/Naam, voornaam: Inconnu/Onbekend, M. S. (..)

date de naissance/geboortedatum: (..)1997

lieu de naissance/geboorteplaats: Logar

nationalité/nationaliteit: Afghanistan

qui prétend être connue également à l’OE sous le nom de S., M. (..),

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als S.,M. (..)

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l’acquis de Schengen, sauf s’il possède les documents requis pour s’y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les trente jours de la notification de décision.

binnen dertig dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L’ordre de quitter le territoire est délivré en application de l’article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l’article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2 :

L’intéressé n’est pas en possession d’un passeport valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Lors de la prise d’une décision d’éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l’intérêt supérieur de l’enfant, de la vie familiale, et de l’état de santé du ressortissant d’un pays tiers concerné (article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980).La situation a été évaluée lors de la prise de cet ordre de quitter le territoire. Cette évaluation est basée sur tous les éléments actuellement dans le dossier :

L’intérêt supérieur de l’enfant : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l’intéressé a des enfants.

La vie familiale : Un retour temporaire n’entraîne pas une rupture définitive des liens noués (familiaux ou autres).

L’état de santé : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l’intéressé fait valoir des problèmes de santé.

Par conséquent, il n’y a pas d’éléments qui posent problème pour prendre un ordre de quitter le territoire.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die hem verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Si vous ne donnez pas suite à cet ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé sur instruction de l'Office des Etrangers ou si vous ne remplissez pas votre obligation de coopérer, les services de police compétents peuvent se rendre à votre adresse. Ils pourront alors contrôler et déterminer si vous êtes effectivement parti dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si vous séjournez toujours à cette adresse, cela peut entraîner un transfert au commissariat de police et une détention en vue d'un éloignement.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste – en enig – middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Verder verwijst verweerder naar het feit dat verzoeker verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en bij een negatieve beslissing hij het land diende te verlaten.

Verzoeker meent dat verweerder 2 zaken over het hoofd ziet:

- 1. Het verblijf van verzoeker sinds 2019 in België*
- 2. Verzoekers verwestering en de aanwezigheid van verzoekers broer in België*

Verweerder verwacht ten onrechte dat verzoeker deze aanvraag in de ambassade van België in het land van herkomst moest indienen.

Verzoeker meent dat België geen ambassade in het land van herkomst heeft. Verzoeker moet naar Pakistan gaan om deze aanvraag in te dienen.

Voor het Pakistaans visum moet hij mensen omkopen.

Zie landeninformatie:

Afghanistan moeten de diplomaten van de ambassade van Pakistan omkopen om een Pakistaans visum te bekomen in Kabul.

By Pajhwok Report On Jun 10, 2019 - 17:42

KABUL (Pajhwok): Hundreds of visa applicants on Monday staged a protest demonstration in front of the Pakistani Embassy in Kabul and alleged individuals who offered money were prioritized in visa issuance process.

Ahmad Zubair, a resident of Paghman district of Kabul, alleged some people offered money to certain individuals who had links with embassy officials and they got visa within days or a week from the embassy.

He said the middlemen demanded \$200 for a visa issuance in 24 hours, \$150 in three days and \$100 in one week.

“It is my third day coming to the embassy to get visa but employees of the embassy give preference to individuals who offer money.”

Amrullah, a resident of Kabul City, said he had applied for visa one week earlier but still was unable to get it.

“Some people stay outside the embassy day and night with their children and sick family members, but others get their visa in few hours,” he added.

The protesters demanded an end to corrupt practices in the visa process.

The Pakistani Embassy in a statement said there had been an extraordinary upsurge in demand for visa immediately after Eid holidays.

The embassy would endeavor to accommodate as many visa applicants as possible within the appointed consular hours and in accordance with the visa policy of the government of Pakistan.

The embassy therefore urged only those applicants should approach the embassy this week who needed to visit urgently Pakistan such as medical patients, students and others. The embassy urged all applicants to maintain necessary decorum while approaching the consular area.

<https://www.pajhwok.com/en/2019/06/10/protesters-allege-corruption-pakistan-visa-issuance-process> A number of Nangarhar residents have protested over what they said is corruption in the Pakistan consulate in Nangarhar as they have to allegedly bribe consulate staff to give them visas.

<https://tolonews.com/afghanistan/corruption-pakistan-consulate>

Verzoeker meent dat het tegen zijn principe is om mensen om te kopen.

Verweerder doet alsof ze deze feiten niet kent en ze stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid.

Verzoeker is niet akkoord met de beslissing van verweerder en hij meent dat zijn aanvraag onontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk onontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v. St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag onontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 4 – 5 jaar in België gewoond hebben.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Verzoeker bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten – en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijke bestuur", Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder schendt evemens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandebroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de integratie en langdurige asielprocedure van verzoeker, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat in geval van verzoeker geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden blijkt uit de gegeven motivering wel degelijk waarom de door hen aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. De verwerende partij gaat wel degelijk concreet in op de door de verzoekende partij aangevoerde elementen en motiveert op omstandige wijze waarom deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bevat een motivering in rechte, met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort en zij aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten en dat er geen elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn die het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.7. Verzoekende partij betoogt verder wel dat de verwerende partij twee zaken over het hoofd zou gezien hebben, met name haar verblijf in België sinds 2019 en haar verwestering en de aanwezigheid van haar broer in België, maar zij overtuigt niet. Immers blijkt uit nazicht van de aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt en uit eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij concreet ingaat op alle elementen die zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden had aangevoerd, zoals het verblijf van verzoekende partij in België sinds 2019, haar integratie, haar argumentatie inzake verwestering, haar argumentatie inzake het feit dat zij een broer heeft in België, alsook haar argumentatie inzake artikel 3 EVRM en motiveert waarom al deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke post in het buitenland.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder komt dan te herhalen wat zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, zo ook wat betreft haar argumentatie inzake het feit dat zij de aanvraag dient te doen via de diplomatieke post in Pakistan.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekende partij zich geheel beperkt tot het herhalen van datgene wat zij in het kader van haar verblijfsaanvraag van 28 januari 2025 naar voor heeft gebracht zonder ook maar concreet in te gaan op de motieven uit de eerste bestreden beslissing. Hiermee toont verzoekende partij niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat de door haar aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen. Het louter oneens zijn met de gegeven motivering is niet afdoende om de gegeven motivering kennelijk onredelijk of foutief te doen bevinden.

2.8. Waar verzoekende partij voorts betoogt niet te begrijpen *“waarom de ene regularisatieaanvraag onontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans – onder dezelfde omstandigheden – over de dossiers van vreemdelingen die 4 – 5 jaar in België gewoond hebben”* en zij meent dat een schending van het gelijkheidsbeginsel voorligt, wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekende partij op een andere wijze werden behandeld. Voor zover zij met haar betoog lijkt te verwijzen naar hetgeen zij heeft aangevoerd in haar aanvraag, met name dat zij zich in een identieke situatie bevindt als mensen die een regularisatie indienden op basis van de wet van 22 december 1999, wijst de Raad erop dat de verwerende partij gemotiveerd heeft dat deze wet een enige en unieke operatie was en de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in die wet dan ook niet van toepassing zijn op de aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verder benadrukt de Raad nogmaals dat het aan verzoekende partij is om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Er kan immers niet zonder meer van uitgaan worden dat de omstandigheden waarin verzoekende partij verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij – volledig theoretisch ook – refereert.

De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.9. Verzoekende partij maakt met haar betoog dat er in wezen slechts in bestaat de door haar als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen in haar aanvraag te herhalen en zonder *in concreto* in te gaan op de motieven in de eerste bestreden beslissing dienaangaande de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat zij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen de aanvraag via de bevoegde diplomatieke post in te dienen, geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig door haar in de aanvraag als buitengewone omstandigheid aangevoerd element veronachtzaamd heeft noch toont zij aan dat de gegeven motivering kennelijk onredelijk of foutief is.

2.10. Waar verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift nog een schending opwerpt van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoekende partij kan aldus niet dienstig naar deze bepaling verwijzen. Louter ten overvloede wijst de Raad er verder op dat haar zaak via onderhavige procedure behandeld werd en niet blijkt dat zij (al) van het grondgebied verwijderd werd zodat zij hoe dan ook belang ontbeert bij haar kritiek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER